

Kemsei István

Zuglói elégiák

„Vörös frakkomban temesetek el.”
(Vajda János)

„S dül Rákosról be a homok”
(Arany János)

Rákosi rétek volt Zugló. Egy *Badhaus* épült
Rákos Bach partján, németül írva nevét
egy mai út mellett. A bokányi, hináros anyagban
vajh, kik fürdöttek? Strandja homokja kinek
nyújtott élvezetet? Nem állt ház egy se közel, sem
távol, csak kocsiót verte a port a lovak
trappja nyomában vagy szőlős Palotára menetben.
Mértek-e bort? Vagy csak nőt ciceréltek-e ott?
Sandán, hátulról közelítve? Ki tudja, mi történt
abban a fürdőben? Mennyi idő fedí el...

Itt állt anno Petőfi a negyvenezernyi paraszttal.
Vagy nem. Tán kicsivel túl a hidon, patakon,
hol kutya farkait szaporán iramítja a köznép
estefelé a gyepen? Hírlapi blöff az egész,
hogy pihenőtábort felvertek volna a szittyón,
és vártak napokig! Épp a vetés idején...
Jól átvágták már azidőt is a városi embert,
mégsem lett okosabb. Mennyi legenda hever
ismeretek híján Rákos mezején! A királyok:
Kun László, Mátyás... Dózsa velük seregel...
Hogy már semmi nem úgy van, mint volt régi időkben:
minden történet közt a homok bizonyos...

Ottó

Négy hete, hogy meghalt, három hete nélküle kell a
péntekeket piacon járnom, azóta tudom,
hogy nem lesz többé. A redőnye lehúzva, a cetlin
írva: szabadság vagy más egyebeknek okán:
zárva. Hogy elment. Nincs, akivel civakodjam. Akárhogy:
úgyszintén ő sem volt az a régi vitéz.
Vén salabakter! Fogta magát, s kifutott az időből,
térből, láb nélkül. Szelleme vitte odább.
Jó haverok voltunk. Lehet, ő sem tudta, miért, de
hozta a sors: így volt ez. Ha vitázva, de jól.

Volt trafikos, később vegyesárut ajánlt a vevőknek
vettem tőle dohányt, hétre előre cigit,
féltem olyankor, hogy kómába zuhan, hevesebben
ordította jogát, mint amit elbir a fül.
Szélsőségesként bosszút kiabált, s ne tagadjuk:
tárgya hiányzott, hogy rajta kitöltse dühét:
egy jó ellenség, de kerek káposztafejek, bab,
paprika, répahalom közt soha egy se akadt.

Béke porára, piac van kívüle is, kora reggel
nyitnak a még élők. Vén kofa többnyire mind,
ingadozó testű. Lábuk görbül karikára,
és hasogat derekuk. Falnivaló figurák.
Szín volt itt Ottó. Ember volt. Ósdi jelenség
modern éráknak, s hogy ledarálta a kór
még őt is! Vagy a kor semmibevétele inkább,
hogy nincs rá szükség. Jönnek az újak elő,
jobb portékával, boltját csontig kipakolják:
üzlete sincs többé. Nincs neve. Gyászolom őt.